

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ'ΑΙΚΡΕΜΟΝ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΡΥΣΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— "Έχω κάτι να σου ανακοινώσω, είπε η Ναδίνα στην μίς Σίμπιλ, και να σου ζητήσω μιὰ χάρι.

Η Φράγκα σηκώθηκε άμέσως για ν' απομακρυνθῆ.

— Μείνε, τῆς εἶπε ἡ κόμησσα. Καλύτερα ν' ἀκούσης ὅ,τι θὰ πῶ, γιατί μπορεῖς καί σὺ ἂν θέλῃς νὰ μοῦ φανῆς χρήσιμη.

Ἡ νέα κάθησε καί πάλι. "Ὅπως δὲ συνέβαινε πάντα ὅταν βρισκόταν μπροστά στὴ μητέρα τῆς, ἡ φυσιογνωμία τῆς ἔγινε ψυχρὴ σὰν πάγος.

— Μὰς ζητοῦν σὲ γάμο τὴν Τερέζα, ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ Ναδίνα. Μὰ εἶμαι βέβαιη πὼς ἂν τῆς μιλήσω ἐγὼ σχετικῶς, θ' ἀπαντήσῃ ἀρνητικά. Ἐπειδὴ ὅμως μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ συνοικέσιο αὐτὸ εἶνε πρώτης τάξεως, ἤρθα νὰ σὰς παρακαλέσω καί τῆς δυὸ νὰ συντελέσετε ὅσο μπορεῖτε στὴν πραγματοποίησί του.

— Μποροῦμε νὰ μάθουμε τὸ ὄνομα τοῦ ὑποψηφίου; ρώτησε ἡ μίς Σίμπιλ, ἐνῶ ἡ Ναδίνα ἔμενε ἀπαθῆς σὰν ἀναλμα.

— Εἶνε ὁ ἀνακριτῆς κ. Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν.

— Ἐχεις πολὺ δίκιο νὰ τὸν συνιστᾷς, Ναδίνα. Ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν εἶνε ὁ καλύτερος καί τιμιώτερος ἄνθρωπος ἀπ' ὄσους γνωρίζω. Εἶνε ἄνθρωπος μὲ ὑψηλὰ αἰσθήματα...

— Ἐλπίζεις λοιπὸν νὰ πετύχῃς; ρώτησε μὲ χαρὰ ἡ Ναδίνα.

— Νὰ πετύχω, τί; εἶπε περήφανα ἡ Τερέζα.

— Νὰ πείσης τὴν ἀδελφή σου νὰ παντρευθῆ τὸν κ. Κομβρεμόν! φώναξε ἡ Ναδίνα.

— Ἡ ἀδελφῆ μου εἶνε σὲ ἡλικία πού μπορεῖ ν' ἀποφασίσῃ μόνη τῆς γιὰ τὸ μέλλον τῆς, ἀπάντησε ἡ Φράγκα, τῆς ὁποίας τὰ μάτια ἔλαμπαν.

Ἡ Ναδίνα ἔχασε τότε τὴν ὑπομονή τῆς καί εἶπε:

— "Ὅχι, θὰ γίνῃ αὐτὸ πού θέλω ἐγὼ! Ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν ζητάει τὴν Τερέζα καί ἡ Τερέζα πρέπει νὰ τὸν πάρῃ..

Ἡ Φράγκα κύτταξε καλὰ τὴν κόμησσα μὲ τὰ μεγάλα καί διαπεραστικά μάτια τῆς.

— Πρέπει; ξαναεἶπε μὲ μεγάλη ἀταραξία. Καί γιατί πρέπει;

Ἡ Ναδίνα βλέποντας τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, πού ἦταν τόσο ἀτάραχα προσηλωμένο ἀπάνω τῆς, τaráχτηκε καί γιὰ μιὰ στιγμή σάπασε.

Ὁ θυμὸς τῆς ὅμως κατόπιν ὑπερίσχυσε καί φώναξε:

— Γιατί ἡ Τερέζα εἶνε κακὴ! Γιατί ἡ συμπεριφορὰ τῆς σὲ μένα τὴν μητέρα τῆς, εἶνε ἀκατονόμαστη!... Γιατί ἐξ αἰτίας τῆς περνώμε ὅλοι ἐδῶ μιὰ ζωὴ πού δὲν ὑποφέρεται πειὰ καί γιατί ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἀνεχθῶ περισσότερο!... Ἀφοῦ λοιπὸν ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ λείψω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, πρέπει νὰ λείψῃ αὐτὴ...

Ἡ Φράγκα ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχῃ προσηλωμένα τὰ βλέμματά τῆς στὴν κόμησσα μὲ τὴν ἴδια πάντα ψυχρὴ ἔκφρασι. Ἡ Ναδίνα τaráχτηκε καί πάλι κι' ἀφίνοντας τὸν ὀργίλο τόνο τῆς, εἶπε μὲ συντριβή:

— Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε γιὰ τὰ λόγια πού εἶπα! Νὰ ξέρατε ὅμως πόσο μὲ θλίβουν ὅσα γίνονται σ' αὐτὸ τὸ σπίτι... Ἄ, Σίμπιλ! Σίμπιλ! Ἐσὺ μόνο ξέρεις ποιά ἀνάγκη κι' ἀφοσίωσι ἔδειξα πρὸς τὰ παιδιὰ μου! Ἐσὺ μόνο ξέρεις πὼς τῆς περιποιόμουν καί πὼς ἀγρυπνοῦσα κοντὰ τους, ὅταν ἦσαν μικρὲς... Ἄν κατόπιν ἄλλαξα, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἔνοιωθα τὴν ἀνάγκη νὰ ξεχνᾷ τις τρομερὲς πληγὲς πού ἡ μιὰ καί ἡ ἄλλη ἀνοιγαν στὴν καρδιά μου...

Ἡ Σίμπιλ, ἡ ἀγαθωτάτη Σίμπιλ, εἶχε συγκινηθῆ βαθύτατα ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς Ναδίνας. Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καί μὲ τὴν Φράγκα, τῆς ὁποίας τὰ μάτια ἔλαμπαν εἰρωνικά καί πεοιφρονητικά...

— Μὴν ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας μας, εἶπε. Ἡ πρότασις τοῦ κ. ντὲ Κομβρεμόν τιμᾷ βέβαια τὴν Τερέζα, ἡ ὁποία τὸν ὑπολήπτεται ἐξαιρετικά. Μεταξὺ ὅμως αὐτῆς τῆς ὑπολήψεως καί τῆς ιδέας νὰ γίνῃ σύζυγός του, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις, γιὰ μιὰ νέα μάλιστα τοῦ χαρακτήρος τῆς Τερέζας...

»Ἡ Σίμπιλ κι' ἐγὼ θὰ ἐκτελέσουμε εὐσυνείδητα τὴν ἐντολή πού μὰς δώσατε. Μὴν ἐλπίζετε ὅμως ὅτι θὰ ζητήσουμε

νὰ τὴν ἐπηρεάσουμε γιὰ νὰ δεχθῆ.

Ἡ Ναδίνα δὲν τόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο. Θάλεγε κανεὶς ὅτι φοβόταν τὴν Φράγκα.

Ὅταν ἡ κόμησσα ἔφυγε, ἡ Φράγκα εἶπε στὴν Σίμπιλ:

— Μὴν πῆς ἐσὺ τίποτε στὴν Τερέζα ἄφησε σὲ μένα τὴν φροντίδα αὐτῆ. Ἐχω μιὰ ιδέα...

Ἡ Σίμπιλ δὲν τῆ ρώτησε ποιά ἦταν ἡ ιδέα τῆς, γιατί ἦταν συνηθισμένη νὰ βλέπῃ τὴν Φράγκα νὰ συμπεριφέρεται αἰνιγματικά.

Μετὰ μιὰ ὥρα, ἡ Φράγκα πῆγε στὸ δωμάτιο τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα, μιὰ βαθειὰ γαλήνη ἀπλώνονταν στὴν καρδιά τῆς Τερέζας. Ναι, ἀγαποῦσε τὸν Ἄνδρέα μὲ ἔρωτα βαθύ, ἀπόλυτο, αἰώνιο... Κ' εἶχε ἀποφασίσει, νὰ τὸν κἀνὴ σύζυγό τῆς.

Ἡ Τερέζα λοιπὸν ἦταν ἀτάραχη καί γαλήνια ὅταν πῆγε καί τὴν βρῆκε ἡ ἀδελφῆ τῆς.

— Τερέζα, τῆς εἶπε ἡ Φράγκα, ἔχω νὰ σου ανακοινώσω κάτι σπουδαῖο.

— Τί; ρώτησε μὲ περιέργεια ἡ νέα.

— Ὁ κ. Κομβρεμόν σὲ ἀγαπᾷ μὲ πάθος καί σὲ ζήτησε σὲ γάμο ἀπὸ τὴν κόμησσα ντὲ Ροσβέλ.

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

— Ἦρθε ἡ ἴδια καί τὸ εἶπε στὴν Σίμπιλ καί σὲ μένα καί μὰς παρακίνησε νὰ σὲ πείσουμε νὰ δεχθῆς τὴν πρότασί του.

— Καί τί ἀπαντήσατε ἐσεῖς;

— Ὅτι θὰ σου ἀνακοινώσουμε αὐτὴ τὴν πρότασι, ἀλλὰ καί ὅτι θὰ σ' ἀφήσουμε ἐντελῶς ἐλεύθερη νὰ σκεφθῆς ἂν θὰ τὴν δεχθῆς ἢ ὄχι... Ἐγὼ μάλιστα παρακάλεσα τὴν Σίμπιλ νὰ μὴν ἀναμιχθῆ καθόλου καί νὰ μ' ἀφήσῃ ἔμμεσα νὰ σοῦ μιλήσω γι' αὐτό.

Παρὰ τῆς προσδοκίας τῆς Φράγκας, ἡ Τερέζα οὔτε σὲ ἐπιφωνήματα ξέσπασε, οὔτε σὲ διαχύσεις, ὅπως συνήθως. Τράβηξε κοντὰ τῆς τὴν ἀδελφῆ τῆς, τὴν ἀγκάλιασε καί τὴν φίλησε στὰ ξανθὰ τῆς μαλλιά.

— Ναι, τὸ ξέρω πόσο μ' ἀγαπᾷς, καλὴ μου Φράγκα! τῆς εἶπε. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ διαβήμά σου αὐτό.

— Καί τί ν' ἀπαντήσω;

— Εἶνε βία νὰ δώσης ἀμέσως τὴν ἀπάντησί μου;

— Ὅχι, ἡ κόμησσα δὲν μὰς εἶπε τίποτε σχετικῶς.

— Τότε μὴν τῆς πῆς ἀκόμα ὅτι μοῦ μίλησες. Ἐχω ἀνάγκη νὰ σκεφθῶ, νὰ σκεφθῶ πολὺ μάλιστα...

— Τερέζα, εἶπε ἡ Φράγκα μὲ συγκίνησι. Δὲν σοῦ ζητᾷ νὰ μάθω τὰ μυστικά σου. Ὁ Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν εἶνε τίμιος καί ἀγαθὸς ἄνθρωπος καί σὲ ὑπεραγαπᾷ... Ἄν πρόκειται ν' ἀρνηθῆς καί νὰ τὸν λυπήσης, φρόντισε νὰ τὸ κἀνῃς αὐτὸ ὅσο τὸν δυνατόν μὲ μεγαλύτερη γλυκύτητα...

Ἡ Τερέζα φίλησε καί πάλι τὴν ἀδελφῆ τῆς καί ἀποκρίθηκε ἀπλᾶ:

— Μὴ φοβάσαι. Ὑποφέραμε τόσα κ' ἡ δυὸ μας, ὥστε δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ λυπώμαστε τοὺς δυστυχεῖς.

Μετὰ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας ἡ Τερέζα, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι πῆγαινε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν πατέρα τῆς, ἔμπαινε στὸ γραφεῖο του. Ὁ κ. ντὲ Ροσβέλ, ὅπως πάντα, κοιμόταν στὴν πολυθρόνα του. Πιὸ πέρα, ὁ Ἄνδρέας ντ' Ἀνζελὺ ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο του...

Ἡ Τερέζα τοῦ ἔγνεψε ἐλαφρὰ κι' ἀμέσως ὁ νέος σηκώθηκε καί τὴν ἀκολούθησε στὸ διπλυνὸ σαλόνι, ὅπου ὁ κ. ντὲ Ροσβέλ δεχόταν συνήθως τοὺς ἐκλογεῖς του.

Ἡ καρδιά τοῦ νέου χτυποῦσε δυνατὰ στὸ στήθος του, καθὼς περίμενε ν' ἀκούσῃ τί θὰ τοῦ ἔλεγε ἡ Τερέζα.

— Ἄνδρέα, τοῦ εἶπε τότε ἐκεῖνη μὲ φωνὴ πού ἀντηχοῦσε γλυκὰ σὰν μουσικὴ, Ἄνδρέα, πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε πού σὰς ζήτησα νὰ γίνετε φίλος μου. Τὸ δεχτήκατε αὐτὸ κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ἡ στοργὴ πού δείχνετε σὲ μένα, ἔφερε τὴ χαρὰ καί τὴ γαλήνη στὴν καρδιά μου... Ἀπὸ τότε ὅμως πού γνώρισα ποιὸς εἶσθε πραγματικά, δηλαδὴ ὁ καλύτερος κι' εὐγενέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἡ φιλία μου γιὰ σὰς ἄλλαξε χαρακτήρα. Δὲν σὰς ἀγαπᾷ πειὰ ὅπως σὰς ἀγαποῦσα τότε, σὰν ἓνα ἐνθουσιῶδες κορίτσι πού δὲν ξέρει τί πού γίνεται, ἀλλὰ σὰς ἀγαπᾷ σὰν πραγματικὴ γυναῖκα, πού εἶνε εὐτυχισμένη καί περήφανε γιὰ τὸν ἔρωτά τῆς... Καί τώρα σὰς ρωτᾷ: Δέχεσθε νὰ γίνετε σύντροφός μου ἐφ' ὅρου ζωῆς; Μὲ θέλετε

για σύζυγό σας;...

— Ο Ανδρέας σαν τρελλός θέλησε να της κλείση τὸ στόμα.

— Ω Τερέζα! φώναξε. Πρὸς Θεοῦ! Λυπήσου με! Δὲν ξέρεις τί τρομερὸ κακὸ μοῦ κάνεις...

Ἐκείνη τὸν κυτταξε με τὰ μεγάλα της διαυγῆ μάτια, βέσα στὰ ὅποια μπορούσε νὰ διαβάση κανεὶς τί γινόταν στὰ βάθη τῆς ψυχῆς της.

— Σοῦ κάνει λοιπὸν τρομερὸ κακὸ, Ἀνδρέα; ρώτησε. Μήπως δὲν μ' ἀγαπᾷς;

— Ἐγὼ νὰ μὴν σ' ἀγαπᾶω! φώναξε ὁ νέος. Ἐγὼ νὰ μὴν σ' ἀγαπᾶω!... Θεέ μου!... "Ω! μὴ βλαστημᾷς ἔτσι, Τερέζα!... Ρωτοῦν ποτὲ τὸν μεταλλωρύχο, ποῦ δουλεύει δεκα-ἕξη ὥρες στὰ βάθη τῆς γῆς, ἀν ἀγαπάη τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καθαρὸ ἀέρα;

— Τότε λοιπὸν, ρώτησε χαρούμενη ἡ Τερέζα, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς τόσο, τί μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίση;

— Εἶσαι πλούσια κι' ἐγὼ εἶμαι φτωχός... Αὐτὸ μόνο μᾶς χωρίζει. Μὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσης ὅτι τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ εἶνε ἀνυπερέβλητο.

Ἡ Τερέζα, χωρὶς νὰ ταραχθῆ διόλου, τοῦ εἶπε:

— "Ἄκουσέ με σὲ παρακαλῶ! Ἡ περιουσία τῆς οἰκογενείας μου ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ κτήματά μας στὴν Ἀθάνα, ποῦ εἶνε βέβαια ἀπέραντα στὴν ἔκτασι, ἀλλ' ἀποφέρουν μικρὰ εἰσυδήματα, καὶ ἀπὸ χρηματικὰ κεφάλαια. Τὰ κτήματα ἀνήκουν στὴ μητέρα μου. Ἡ χρηματικὴ περιουσία ἀγνωστῶ ἀκριβῶς πόση εἶνε... Ὅπωςδήποτε ἀνέρχεται σὲ πολλὰ ἑκατομμύρια... "Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια ἀνήκουν σὲ μένα.

— Σὲ σένα! φώναξε με ἀπόγνωσι ὁ νέος.

— Μὴ βιάζεσαι! εἶπε ἡ Τερέζα. Τὴν περιουσία αὐτὴ μοῦ τὴν ἄφησε ὁ ἀδελφός τοῦ παπποῦ μου, ὁ δὸν Ζοζέ ντὲ Σάντα Κρούζ. Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ θανάτου του δὲν εἶχε γεννηθῆ ἀκόμα ἡ Φράγκα κι' ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί ἔκανε ἐμένα μοναδικὴ κληρονόμο του. Ὁ δὸν Ζοζέ με τὴ διαθήκη του ὠρίσε ὅτι τὴν ἐπικαρπία τῆς κληρονομίας θὰ τὴν ἔχη ὁ πατέρας μου... Ξέρετε καλά τὸν πατέρα μου. Ἐγωϊστὴς καθὼς εἶνε, ποτὲ δὲν θὰ δεχθῆ, εἴτε πρὸς χάριν μου, εἴτε πρὸς χάριν τῆς Φράγκας, νὰ θυσιάσῃ ἔστω καὶ ἓνα μέρος τῶν χρημάτων αὐτῶν γιὰ νὰ μᾶς ἀποκαταστήσῃ... Κανεὶς λοιπὸν δὲν θὰ σκεφθῆ ὅτι με παντρεύτηκες ἀποβλέποντας στὴν περιουσία μου...

— Πῶς ὄχι; τὴν διέκοψε ὁ Ἀνδρέας. Ὅταν θὰ ἐνηλικιωθῆς, τὸ πρᾶγμα διαφέρει.

— Τότε λοιπὸν κι' ἐγὼ, φώναξε ἡ Τερέζα με τὴν συνηθισμένη της ὀρμὴ, τότε κι' ἐγὼ ἄμα συμπληρώσω τὸ εἰκοστὸ πρῶτο ἔτος τῆς ἡλικίας μου—καὶ ξέρεις ὅτι ὡς τότε δὲν μπορῶ νὰ παντρευθῶ χωρὶς τὴν συγκατάθεσι τῶν γονέων μου— θὰ παραιτηθῶ ἐντελῶς ἀπὸ τὴν κληρονομία τοῦ δὸν Ζοζέ ὑπὲρ τῆς Φράγκας...

— Θεέ μου! Θεέ μου! εἶπε με συγκίνησι ὁ Ἀνδρέας.

Συνερχόμενος ὁμως ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

— Μὰ πῶς θὰ ζῆς χωρὶς περιουσία; Μὲ τί μέσα;

— Ἐγὼ, ἀπάντησε ἡ Τερέζα χωρὶς δισταγμὸ, ἐννοῶ νὰ ζῶ ἀπ' ὅ,τι θὰ μοῦ παρέχῃς ἐσὺ... Πλούσια, ἀν εἶσαι πλούσιος, φτωχὰ καὶ στερημένα, ἀν εἶσαι φτωχός... Εἶσαι ἄνθρωπος γεμάτος ἐνεργητικότητα καὶ ζωὴ... Καὶ ξέρεις νὰ νικᾷς τὰ ἐμπόδια. Γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιη πῶς θὰ με κάνῃς εὐτυχομένη...

Ὁ Ἀνδρέας δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ περισσώτερο τὴν συγκίνησί του. "Ἄν καὶ εἶχε ἀποφασίσει στὴν ἀρχὴ νὰ ἐπιβληθῆ στὰ αἰσθηματά του, τὰ ἄφησε τώρα νὰ τὸν πασαύρουν στὴν ὀρμὴ τους.

Τράβηξε κοντὰ του τὴν Τερέζα καὶ τὴν ἀγκάλιασε.

— Ἐστῶ! τῆς εἶπε. "Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου!... Δὲν ἀπιστέκομαι πειᾶ! Δὲν ἔχω τὴν δύναμι ν' ἀντισταθῶ!... Σὲ ἀγαπᾶω πολὺ... Σὲ λατρεύω!... Καὶ σοῦ ὀρκίζομαι πῶς θὰ

σὲ κάνω εὐτυχομένη...

Πρὶν χωριστοῦν οἱ δυὸ νέοι, συνεννοήθηκαν γιὰ ὅλα ὅσα ἐπρόκειτο νὰ κάνουν στὸ μέλλον. Ὁ Ἀνδρέας θὰ παρητεῖτο ἀπὸ τὴν θέσι του ὡς γραμματέως τοῦ μαρκησίου, μόλις ἡ οἰκογένεια θὰ ἔφευγε γιὰ τὴν ἐξοχικὴ τῆς ἑπαυλῆ. Τοῦ προσέφεραν μὲ καλὸ μισθὸ μιά θέσι σ' ἓνα μεγάλο βιομηχανικὸ οἶκο τοῦ Παρισιοῦ καὶ θὰ τὴν δεχόταν. Οἱ διευθυνταὶ τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἦσαν ἄνθρωποι με ἀντίληψι καὶ με τέτοιους προϊσταμένους, ἱκανὸς καθὼς ἦταν, μπορούσε νὰ ἐλπίζῃ γρήγορη προαγωγὴ κ' ἴσως νὰ γίνῃ πλούσιος ὅπως ἐπιθυμοῦσε.

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι καταδίκασαν συγχρόνως τοὺς ἑαυτούς των νὰ μὴ βλέπῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο ἐπὶ ἓνα χρόνον. Ὅταν περνοῦσε ὁμως ὁ χρόνος αὐτὸς κ' ἡ Τερέζα θὰ ἐνηλικιωνόταν, θὰ δήλωνε στὸν πατέρα της τὴν ἀπόφασί της νὰ παντρευθῆ τὸν Ἀνδρέα. Κι' ἐπειδὴ ἦταν βέβαιη ὅτι ἡ Ναδίνα θ' ἀρνιόταν νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσί της, ἡ νέα θὰ ἔφευγε τὴν ἴδια μέρα κιόλας ἀπὸ τὸ πατρικὸ τῆς σπιτί καὶ θὰ παντρευόταν τὸν ἀγαπημένο της.

Ἀφοῦ τὰ συμφώνησαν ἔτσι ὅλα μεταξύ τους, ἡ νέα σηκώθηκε γεμάτη θάρρος.

— Ἐμπρὸς, ἀγαπημένε μου, εἶπε στὸν Ἀνδρέα, φίλησέ με καὶ φανοῦ γενναῖος. Ἡ συνομιλία μας αὐτὴ θὰ εἶνε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ τελευταία ὡς ὅτου νὰ ἔρθῃ ἡ μέρα τοῦ γάμου μας... Γιατί, ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἐξῆς, ἀν δὲν θέλω νὰ ληφθῶν ἀυστηρὰ με τρε ἔναντιόν μου, πρέπει νὰ ἐνεργήσω με μεγάλη περίσκεψι...

Προχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ τύλιξε με τὰ χέρια της τὸ λαιμὸ του.

Ὁ Ἀνδρέας, ἐπὶ πολλὴ ὥρα, μ' εὐλάβεια, τὴν ἔσφιξε ἀπάνω στὴν καρδιά του, μόλις τολμώντας ν' ἀγγίξῃ τὰ χεῖλη του στὰ ὀλόξανθα μαλῆλιά της...

Στὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος, ἡ κόμησσα ντὲ Ροσβέλ, ἡ ὅποια ρώτησε τὴν Φράγκα ποῖα ἦταν ἡ ἀπόφασις τῆς Τερέζας, ἔλαβε τὴν ἀπάντησι ὅτι ἡ νέα δὲν εἶχε ἀποφασίσει τίποτε ἀκόμα καὶ ὅτι ζητοῦσε προθεσμίαν γιὰ ν' ἀπαντήσῃ τοῦλάχιστον ὡς τις ἀρχὲς τοῦ χειμῶνα.

Ὁ Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν ἐν τῷ μεταξύ δὲν εἶχε φανῆ στὸ μέγαρο ντὲ Ροσβέλ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἡ Ναδίνα τοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὸ ἐνδεχόμενο ἐνὸς γάμου με τὴν Φράγκα.

Ἡ κόμησσα, δυσαρεστημένη ποῦ δὲν τὸν ἔβλεπε, τοῦ ἔστειλε τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή:

«Ξέρετε τὴν Τερέζα. Εἶνε ἰδιότροπη ὅσο κανεὶς ἄνθρωπος στὸν κόσμον καὶ δὲν θέλει νὰ πάρῃ ἰμέσως τὴν ἀπόφασιν ποῦ θὰ σᾶς χαρίσῃ τὴν εὐτυχία. Ἀλλὰ μὴ

χάνετε τὸ θάρρος σας. Νὰρχόσαστε νὰ με βλέπετε συχνὰ καὶ πρὸ πάντων ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Εἶμαι βέβαιη ὅτι πολὺ σύντομα θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἀποκαλέσω παιδί μου».

Ὁ Μωρίς, μόλις ἔλαβε τὴν ἐπιστολή αὐτὴ, συγκινήθηκε βαθεῖα.

«Ἡ κόμησσα ντὲ Ροσβέλ, σκέφθηκε, δείχνεται πολὺ καλὴ γιὰ μένα. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ θέλει αὐτὴ, ἡ Τερέζα μπορεῖ νὰ μὴ τὸ θέλῃ... Ὡστόσο, ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ προφητεία της».

Ἐν τούτοις, παρ' ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη ποῦ τοῦ ἐνέπνεε ἡ Ναδίνα, δὲν μπορούσε ν' ἀποφασίσει νὰ ξαναπάη στὸ μέγαρο ντὲ Ροσβέλ. Ὅχι, τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ξαναἰδῆ τὴν Τερέζα προτοῦ ἐκείνη ἀποφασίσει γιὰ τὴν τύχη του. Ἐνοιώθη ὅτι ὁ ἔρωσ του θὰ τὸν ἔκανε νὰ ὑποπέσῃ σὲ τέτοιες γκάφες, ὥστε θὰ ἐγελοποιεῖτο.

Ἐνα πρῶτὸ βρισκόταν στὸ πλούσιο γραφεῖο του, ὅταν ὁ ἀμαριέρης του μῆκε μέσα.

— Μιά κυρία, τοῦ εἶπε, ζητάει νὰ σᾶς μιλήσῃ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνακριτοῦ ἔγινε ἀμέσως κατακόκκινο. Σκέφτηκε ἀμέσως πῶς ἦταν ἡ Ναδίνα ποῦ ἐρχόταν νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ κάποια σπουδαία εἶδησι.

‘Αλλά συνήλθε άμέσως και είπε στον ύπηρετή :

— Πές στην κυρία να μπη μέσα.

‘Επειτ’ από λίγες στιγμές, ο Μωρίς ένοιωσε την καρδιά του να σταματάει ξαφνικά.

‘Η γυναίκα που παρουσιάστηκε δεν ήταν η Ναδίνα. Το πρόσωπό της το σκέπαζε βέβαια ένα βέλο, αλλά ο δικαστής δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να την αναγνωρίσει.

— Σεις, δεσποινίς! τραύλισε ξεαλλος, Σεις εδώ, στο σπίτι μου;... Θεέ μου, τί συμβαίνει λοιπόν;

‘Η Τερέζα —γιατί αυτή ήταν— παραμέρισε το βέλο της και απλωσε το χέρι της προς τον Μωρίς, τον όποιο κύταξε για μερικές στιγμές με γλυκύτητα.

— Θα σας προξενήσω μια μεγάλη λύπη, φίλε μου, του είπε τέλος, και θέλησα, με το να σας αναγγείλω μόνη μου την απόφασί μου, να σας παράσχω κάποια παρηγοριά...

Τα μεγάλα της πράσινα μάτια έλαμπαν τόσο γαλήνια, τόσο ωραία, από το πρόσωπό της ξεχυνόταν μια τόσο ειλικρινής συγκίνησης, ώστε ο Μωρίς ένοιωσε την ταραχή του να μεγαλώνει.

— Μιλήστε, δεσποινίς, είπε, και πιστέψτε ότι κι’ ο θάνατος ακόμα, προερχόμενος από σας, θα μου ήταν γλυκός.

‘Η Τερέζα κάθισε φυσικώτατα κι’ άμέσως άρχισε να λέη :

— ‘Η αδελφή μου ή Φράγκα μου είπε πώς μ’ αγαπάτε κι’ ότι μου έκανατε την μεγάλη τιμή να μου προσφέρετε το όνομά σας, ζητώντας με για σύζυγό σας.

Οί έρωτευμένοι είνε όλοι τρελλοί. ‘Ο δυστυχισμένος δικαστής, κρεμασμένος από τα χείλη της Τερέζας, πίστευε ότι εκείνη, συγκινημένη από την αγάπη του, του έφερνε τώρα ευνοϊκή άπάντησι.

Και ή Τερέζα εξακολούθησε με την ίδια γλυκύτητα:

— ‘Η πρότασίς σας με συγκίνησε, πάρα πολύ μάλιστα, μά δεν μπορώ να την δεχτώ.

‘Η άπελπισία, ακόμα μεγαλύτερη γιατί ή καρδιά του είχε ανοίξει για μια στιγμή στη χαρά και στην έλπίδα, έκανε τον άνακριτή σκληρό.

— Και γιατί δεν μπορείτε να την δεχθήτε; ρώτησε άπότομα.

‘Η Τερέζα δεν δίστασε καθόλου να του όμολογήσει την αλήθεια. ‘Η έξηγήσεις δεν την έφόβιζαν.

— Γιατί, προτού γνωρίσω τα αισθήματά σας, του άπάντησε, συνάντησα ένα λαμπρό νέο, του όποιου δέχτηκα τον έρωτα κι’ ο όποιος μόνο έμένα έχει σ’ αυτό τον κόσμο. Του χάρισα έλεύθερα την καρδιά μου και δεν θα την πάρω πίσω ποτέ... Είνε φτωχός κ’ υπέφερε πολλά... Με αγαπά όπως τον αγαπώ κι’ εγώ. Το βρίσκετε τάχα έντιμο να του πω σήμερα, πνίγοντας τα ίδια μου τα αισθήματα: «Βρήκα έναν άνθρωπο, τον όποιον εκτιμώ πολύ, με κοινωνική θέσι μεγάλη και με περιουσία επίσης μεγάλη. ‘Ο άνθρωπος αυτός μου προσφέρει το όνομά του και ο πατέρας μου θελει να τον δεχτώ για σύζυγό μου... Λησμονήστε λοιπόν τους όρκους και τις ύποσχέσεις που μάς συνδέουν, γιατί σκοπεύω να ύπακούσω τον πατέρα μου...» Θα έπιδοκιμάζατε σεις την διαγωγή μου αν το έκανα αυτό;

Τί να της πη και τί να της άπάντηση;

— ‘Αλλοίμονο! ψιθύρισε μ’ άπόγνωσι. Γιατί να μη σας συναντήσω όταν είσαστε ακόμα έλεύθερη; Τί δυστυχία να σας γνωρίσω, να έλπίσω ότι θα σας κάνω σύζυγό μου κι’ έπειτα να σας χάσω!...

‘Η Τερέζα δεν άπάντησε.

‘Επειτ’ από μερικές στιγμές, ο κ. ντε Κομβρεμόν εξακολούθησε :

— ‘Αλλ’ αυτός που διαλέξατε είνε τουλάχιστον αξιός σας;... Συμερίζεται την αγάπη σας;

— Είμαι βέβαιη ότι με αγαπά περισσότερο άπ’ ό,τι τον αγαπώ εγώ!

— Είνε πλούσιος;

— ‘Υπήρξε πλούσιος. ‘Αλλά, όπως σας είπα πρό όλίγου, είνε τώρα φτωχός.

Κι’ έπειδή ο κ. Κομβρεμόν κατσούφιασε με κάποια περιφρόνησι, ή Τερέζα έπρόσθεσε με ζωηρό τόνο :

— ‘Ω! μη τον κρίνετε άσχημα!... Δεν ύπάρχει άνθρωπος ευγενέστερος και άφιλοκερδέστερος άπ’ αυτόν. ‘Αν δεν έχη σήμερα τίποτε, αυτό συμβαίνει γιατί θυσίασε τα πάντα για να μείνη το μέτωπό του καθαρό. Δέχεται να γίνη σύζυγός μου υπό τον όρο να φύγω φτωχή από το πατρικό μου σπίτι και ότι θα χρωστώ σ’ αυτόν το πάν.

— Μου έπιτρέπετε να σας ρωτήσω το όνομά του;

— Είνε ο ‘Ανδρέας ντ’ Ανζελύ, ο γραμματεύς του πατέρα μου. Μη μου κάνετε παρατηρήσεις, μη μου πητε τίποτε έναντίον του. Αυτός είνε εκείνος τον όποιο θέλω για σύζυγο και είτε ευτυχισμένο, είτε δυστυχισμένο, θα τον ακολουθήσω ως την άλλη άκρη του κόσμου.

‘Ο Μωρίς έσκυψε το κεφάλι του κάτω από την άπόφασί αυτή που ή Τερέζα την είπε με τόσο θάρρος και με τόσο ειλικρίνεια.

‘Εξαφνα τα μάτια της νέας πήραν πάλι τρυφερή έκφρασι.

— Δεν έτελείωσα ακόμα, είπε. Μου φαίνεται ότι είσθε ένας άνώτερος άνθρωπος. Γι’ αυτό λοιπόν έρχομαι να σας ζητήσω μια μεγάλη χάρι.

— Χάρι ή θυσία;

— Και τα δυό.

— Μιλήστε! ‘Επειτ’ από τη λύπη που ένοιωσα μαθαίνοντας ότι θα σας χάσω, τίποτε πειά δεν μπορεί να με κίνη να ύποφέρω περισσότερο...

— ‘Ακούστε... Θέλω να φανή ότι σεις δεν θέλετε πειά να γίνη ο γάμος μας.

Και έπειδή ο Μωρίς έκανε κάποια κίνησι διαμαρτυρίας, ή Τερέζα πρόσθεσε :

— Είνε πολύ σκληρό... δεν είν’ έτσι;... Είμαι βέβαιη ότι θα με καταράσθε από μέσα σας.

— ‘Οχι, δεν μπορώ να σας καταραστώ. ‘Αλλά αυτό που μου ζητάτε είνε πολύ σκληρό... Για σας όμως μπορώ να κάνω τα πάντα... ‘Εχετε έμπιστοσύνη σε μένα κι’ έξηγηθήτε καλύτερα για να καταλάβω τους σκοπούς σας.

— Λοιπόν, αν άπάντησω στη μητέρα μου ότι δεν θέλω ως σύζυγον έσας, έναν άνθρωπο, δηλαδή, τον όποιο εκτιμούσα εξαιρετικά, ή κόμησσα, θυμωμένη, θα φροντίσει να μάθη ποιά είνε ή άφορμή της άρνήσεώς μου. Δεν θα δυσκολευτή τότε να μάθη τον έρωτά μου για τον ‘Ανδρέα και αυτό δεν πρέπει να γίνη.

— Δεν έχετε λοιπόν σκοπό να τον άποκαλύψετε στην οικογένειά σας;

— Θα τον άποκαλύψω μετά ένα χρόνο, όταν θαμαι πειά ένήλικη και θα μπορώ να κάνω ό,τι θέλω.

— Και ως την έποχή εκείνη; ρώτησε ο κ. ντε Κομβρεμόν.

— ‘Ως την έποχή εκείνη, άπάντησε ή Τερέζα, θα μείνω στο πατρικό μέγαρο, χωρίς να ξαναδώ τον κ. ντ’ Ανζελύ, ο όποιος θ’ άποχωρήσει από την ύπηρεσία του πατέρα μου την προσεχή έβδομάδα.

‘Ηταν αδύνατο να μιλήσει με μεγαλύτερη ειλικρίνεια.

‘Η ειλικρίνεια όμως αυτή τρυπούσε σαν μαχαίρι την καρδιά του δυστυχισμένου δικαστού.

‘Ω! τώρα λυπόταν χίλιες φορές περισσότερο γιατί την έχανε... Τώρα λυπόταν χίλιες φορές περισσότερο γιατί την αγαπούσε...

‘Εξαφνα σηκώθηκε και είπε άποφασιστικά :

(‘Ακολουθεί)

— Είσαι πλούσια κ’ είμαι φτωχός! είπε ο ‘Ανδρέας

Τα γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθή εις την οδόν Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β’ (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος). Είς την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν’ άπευθύνονται οί φίλοι άναγνώσται μας, όσοι έπιθυμούν ν’ άποκτήσουν τας έκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

‘Αριθμός Τηλεφώνου 26-135